

се, приказваха, а клончето стоеше пред вратата и никой не можеше да влезе в жилището.

Повикаха бръмбарите. Бръмбарите поканиха пеперудите. Помолиха се и на комарите. Но всички казваха:

— Късно е. Време е за сън. Ние отиваме да спим.

В това време мина покрай потока щурецът. Щурецът — с цигулка през рамо.

— Да го помолим, — обадиха се някои от мравките.

— Не, не. Той е мързелив. Той нищо няма да направи.

— Все пак, нека го поканим. — Каза една малка мравка, спря щуреца и му рече:

— Можеш ли да ни помогнеш?

Щурецът се усмихна презрително. „Какъв въпрос!“ помисли си той, и отговори:

— Разбира се, че мога. Аз дори сам мога да отместя върбовия клон.

Мравките ахнаха и се отдръпнаха. Такъв самохвалко те никога не бяха виждали. Но все пак сториха му място да мине.

Щурецът мина и, за голямо тяхно очудване, вместо да се хване за работа, свали цигулката от рамото си и засвири.

Той свиреше песни, от които сърцата на мравките се поразиграха малко. Той свиреше песни, които вляха сила в сърцата на пеперуди и бръмбари, сила — в сърцата на комарите.

Целият лес се беше притаил. Никой не мислеше за сън. Над потока грееше луната и светеше на всички.

— Да работим! — казаха комарите.

— Да работим! — отговориха пеперудите.

— Да работим! — отекнаха гласовете на бръмбарите.

А мравките рекоха:

